

Armene ligesom beskyttende omkring ham. »Du maa ikke sidde her alene. For iaften maa du lade Arbejdet hvile. Hvad skulde det ogsaa hjælpe til? Du vil ikke komme bort fra de triste Tanker, saalænge du sidder her for dig selv.«

»Vil du da blive hos mig?«

»Nej — ikke idag,« sagde hun og rødmede. »Men du skal tage hjem med mig — hører du? Og blive der inat. Her er saa uhyggeligt for dig. Du veed, at Gæstekamrene derhjemme altid staar parate. Du vil ikke gøre mindste Ulejlighed, og Fader og Moder vil sætte Pris paa, at du selv meddeler dem din Moders Død. Det synes jeg ogsaa, du skylder dem. Kom! — Kom, Per! — Saa har vi jo ogsaa hinanden saa meget længere, ikke sandt? Og imorgen ganske tidlig vil vi gaa en lang Tur sammen i Skoven og glemme alle vore Sorger!«

Per lod sig tilsidst overtale. Jakobe hjalp ham med at pakke en Haandtaske, og de kom afsted. —

*

*

*

Det var til et pragtfuldt Solskinsvejr, at Jakobe og Per den næste Dag vaagnede derude paa »Skovbakken«. Den tidlige Morgenvandring, de havde aftalt med hinanden, blev der alligevel ingenting af. Klokken var endda temmelig mange, da de mødtes ved Tebordet nede i Spisestuen og — efter